

Sygn. akt IV U 547/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2014r. w S.

odwołania Z. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 15 kwietnia 2013 r. Nr (...)

w sprawie Z. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 547/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15.04.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawcy Z. L., albowiem komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 26.02.2013 r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony Z. L., który wnosił o jej zmianę i ustalenie prawa do renty od dnia 01.03.2013 r. Skarżący twierdził, że decyzja ta jest dla niego krzywdząca i jednocześnie wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy: kardiologa, neurologa i ortopedy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie, powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej, która nie stwierdziła niezdolności do pracy Z. L.. W związku z tym nie został spełniony jeden z warunków nabycia prawa do renty, określony w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227), a mianowicie stwierdzenie niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony Z. L. ur. (...) był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy okresowo od 08.02.2012 r. do 28.02.2013 r. (k. 18 a. r.). W styczniu 2013 r. Z. L. złożył wniosek do pozwanego Oddziału ZUS o przyznanie prawa do tego świadczenia na dalszy okres. W toku postępowania orzeczniczego komisja lekarska ZUS stwierdziła u wnioskodawcy następujące schorzenia: przewlekłą, stabilną chorobę wieńcową – CCS I po przebytych leczeniach hybrydowym – CABG 02.2012 r. i PCI z wszczepieniem 2 stentów DES – 04.2012 r., niedowład wiotki prawej kończyny górnej po przebytej w dzieciństwie chorobie Heinego-Medina, zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego z okresowym nasileniem dolegliwości bólowych, zespół bólowy barku lewego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych (k. 19 a. l.) Orzeczeniem z dnia 26.02.2013 r. komisja lekarska ZUS orzekła, iż schorzenia nie powodują obecnie naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do pracy. Pozwany ZUS kierując się treścią powołanego orzeczenia, decyzją z dnia 15.04.2013 r. odmówił Z. L. przyznania prawa do renty na dalszy okres (k. 34 a. r.).

W toku postępowania odwoławczego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: kardiologa, neurologa i ortopedy.

Biegli lekarze neurolog i ortopeda po przebadaniu wnioskodawcy oraz po zaznajomieniu się z dokumentacją medyczną z jego dotychczasowego leczenia stwierdzili następujące choroby: niedowład wiotki prawej kończyny górnej po chorobie Heinego-Medina w dzieciństwie, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa i zespół bólowy lewego barku w wywiadzie (k. 12 a. s.). W ocenie tych biegłych stwierdzone u Z. L. schorzenia nie powodują u niego niezdolności do pracy. W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili m. in., iż w badaniu neurologicznym nie ujawnili objawów ogniskowych ani objawów niewydolności krążenia mózgowego. W badaniu części obwodowej kręgosłupa nie stwierdzili aktywnych objawów zespołu korzeniowego kręgosłupa. Jedynie w okresach zaostrzeń objawów korzeniowych opiniowany będzie wymagać leczenia farmakologicznego. Stan morfotycznie-czynnościowy narządów ruchu wskazuje na istnienie schorzenia (głęboki niedowład prawej kończyny górnej), które narusza funkcjonowanie organizmu w stopniu powodującym ograniczenie zdolności do pracy, jednakże biorąc pod uwagę poziom wykształcenia i wykonywane dotychczas zatrudnienie, ubezpieczony jest zdolny do wykonywania dotychczasowej pracy w pełnym wymiarze.

Opiniujący oddzielnie lekarz kardiolog zdiagnozował u wnioskodawcy: przewlekłą, stabilną chorobę wieńcową CCS I u pacjenta po CABG i po PCI PTW w kwietniu 2012 r., nadciśnienie tętnicze umiarkowane (k. 21 a. s.) Zdaniem tego biegłego schorzenia te nie powodują obecnie niezdolności do pracy. Przeprowadzone zabiegi koronarografii i pomostowanie aortalno-wieńcowe, a także implantacja stentów spowodowały stabilność kliniczną i nie ograniczają zdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Biegły ten, podobnie jak poprzednio opiniujący, zgodził się z oceną komisji lekarskiej ZUS.

Ubezpieczony w piśmie procesowym polemizował z opiniami biegłych, zarzucając m. in., że nie dokonali oni analizy pracy, jaką musi on wykonywać codziennie na stanowisku odpowiadającym jego kwalifikacjom (k. 32-34 a. s.). W piśmie tym ubezpieczony złożył wniosek dowodowy o powołanie biegłego z zakresu medycyny pracy.

Sąd Okręgowy oddalił ten wniosek dowodowy. Zdaniem Sądu wywołanie dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy było zbędne. Opinie biegłych specjalistów z zakresu neurologii, ortopedii i kardiologii są wyczerpujące, w szczególności opinia tych pierwszych z wymienionych biegłych. W opinii odnieśli się oni do wszystkich schorzeń zdiagnozowanych u Z. L.. Jednoznacznie w swoich wnioskach stwierdzili, iż stopień zaawansowania tych schorzeń nie jest na tyle znaczny, żeby skutkowało orzeczeniem niezdolności do pracy. Pierwotne schorzenie, tj. niedowład wiotki prawej kończyny górnej istniało od dzieciństwa i stan tego schorzenia nie uległ pogorszeniu. Podobnie schorzenia kręgosłupa nie ograniczają zdolności do pracy w sposób długotrwały, a jedynie w okresach zaostrzeń objawów korzeniowych wymagają intensywnego leczenia farmakologicznego. Z kolei schorzenie kardiologiczne po przebytych zabiegach w 2011 r. i 2012 r. jest na poziomie stabilnym i nie ogranicza zdolności do pracy zarobkowej. Twierdzenia zawarte w piśmie procesowym są subiektywne i jako takie nie mogą skutkować uznaniem wnioskodawcy za niezdolnego do pracy częściowo bądź całkowicie.

Ubezpieczony przez całe swoje życie zawodowe wykonywał zawód radcy prawnego. Wniesione schorzenie w postaci niedowładu kończyny górnej prawej nie było przeszkodą do wykonywania tej działalności zarobkowej w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dlatego też Sąd podzielając diagnozy biegłych lekarzy, jak i wnioski końcowe wynikające z ich opinii, uznał, że ubezpieczony Z. L. nie jest niezdolny do pracy ani częściowo, ani całkowicie w rozumieniu art. 12 ust. 2 i 3 ustawy o FUS.

W związku z tym Sąd podzielił stanowisko organu rentowego wyrażone w zaskarżonej decyzji, iż Z. L. nie nabył uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w rozumieniu art. 57 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej na dalszy okres.

Mając na względzie powyższe, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.